

v grozi tulijo duše grešnikov v vicih! ?« Naša mama, ki je bila mnenja, da smo otroci še premajhni in prenedolžni za taka spoznanja, jo je le s težavo pomirila, nam pa je pojasnjevala, da so cvilili kostanji, ki so se pekli. Vendar pa bi skoraj lahko prisegel, da se je tisti večer v piskanje kostanja mešal še nek drug, srh vzbujajoč zvok.

Takšna je bila hudičeva stara mama v času mojega otroštva. Stari ljudje pa so mi kasneje pripovedovali, kakšna je bila v času svoje in njihove mladosti. Golše takrat še ni imela, morda je bil le njen vrat, tako so poudarjali, malce izrazitejši. Prav tako je bila v tem času tudi njena grba skoraj neopazna. Prsi, ki so se ji na starost raztegnile ob telesu kot dve majhni in tanki palačinki, pa so bile takrat skoraj neopazne. Le dve nabrekli bradavici sta ji namreč ždeli na rebrih, kar pa seveda v času polnih, kot krogle za balinanje velikih prs, ni bilo najbolj cenjeno. Njeno telo pa vsemu omenjenemu in nizki rasti navkljub, ni bilo povsem brez čarov. Predvsem so možje preteklih desetletij poudarjali njene polne in čvrste boke ter mehka stegna.

In baje so te čare tudi v izobilju izkoriščali, saj je bila hudičeva stara mama dokaj radodarna z njimi. Menda je vedno, kadar je popoldan ali pod večer krenila ob reki na sprehod, pod pazduho tiščala deko. Kakšnemu namenu je ta deka služila, pa tako vsi vemo. Nikomur pa nikdar ni bilo popolnoma jasno, kako je združevala svojo versko gorečnost in stroge moralne norme, ki vladajo vernikom krščanske cerkve, s svojim seksualnim razvratom.

Toda kljub omenjeni spolni razbrzdanosti in že prej poudarjeni skoposti, mnogi opozarjajo tudi na nekaj zelo pozitivnih značajskih potez hudičeve stare mame, predvsem na njeno resnicoljubnost. Prav tako pa je poudarka vredno tudi dejstvo, da ni bila nikdar nikjer zadolžena in da nikdar nikomur, kljub mnogim priložnostim, ki so se ji nudile pri šivanju po tujih stanovanjih, ni ničesar izmaknila.

Umrla je, kot sem že prej omenil, v domu za ostarele v Podbrdu, stara 78 let. Njen edini živi potomec, vnuk hudič, se pogreba ni udeležil. Starka je vso svojo skromno imovino zapustila cerkvi, obe čudodelni ruti, ki jih je prinesla iz Lourdesa, pa sta ob njeni smrti na skrivnosten način izginili.

NEJC BERNARD

Škofja Loka

MAJA

Maja,
tisti večer, ko si spala le nekaj
metrov proč od mene, v
postelji študentskega doma na Ajtosi
Dürer Sör, soba 208, sem te gledal skozi
temo nepremaganih dimenzij,
neraziskanih meglenih
sanjskih povezav, ali pa

tisto jutro, ko sem spal
ob tebi, ko si sedela
za pisalno mizo in se
učila na pamet nekaj, kar

sem jaz imenoval nesmiselni zlogi,
ti pa madžarščina. Sanjal
sem, kako si se sklonila
k meni in mi povedala,
da grešiš. Takrat še
nisem vedel, zakaj te
sanjam tudi, ko si zraven mene.

Opoldne si mi v
madžarščini naročila kosilo.
Jedla sva v madžarščini.
Tudi smejala sva se v madžarščini.
Nikoli ne bom pozabil, kako
si izgovarjala súldhasaburgonya.

Ves čas me je spreletavala
misel,
da so vsi, Éva in Mateja, Blaha Lujza,

John, Judit in Imre, še celo
Csepeli, in cela
Bécsi utca, tam samo zaradi
naju.

Prebudil sem se v simplon
ekspresu. Tudi ko me je
konduktar spodil v drugi
razred, sem bil še vedno
s tabo.

SILVA BRANK

Škofja Loka

ODLOMEK

Mesto je bilo praznično okrašeno, čeprav je do Božiča manjkalo še skoraj tri tedne. Na ulicah in v trgovinah je bila gneča, ljudje so vendarle še našli čas in denar, čeprav je mnogim obojega primanjkovalo, da so nakupovali za bližajoče praznike. Tudi Katarina je bila obložena z vrečkami. Zatopljena v svoje misli je stopala proti avtobusu. Hotela se je čimprej odpeljati iz mesta, ni ji bilo do ogledovanja bogato naloženih izložb, čeprav so ponujale med obiljem kiča tudi prav lepe stvari, ki so jih včasih videli le v izložbah na zahodu.

»Katarina! Katarina!« je zaslišala veseli klic z ulice. Takoj jo je spoznala po glasu, zato je še hitreje vstopila v avtobus in se naredila, da je ne sliši. Hotela je zbežati. »Ko bi le takoj odpeljal,« si je želela.

Maja je šoferju potokla po šipi in šofer je odprl vrata.

»Hvala,« se je nasmejala in se takoj obrnila h Katarini, ki je sedela za šoferjem.

»Si postala gluha ali si zaljubljena?« jo je smeje vprašala.

»Ne eno ne drugo,« je resno odgovorila Katarina. »Nisem želela govoriti s teboj,« je odkrito priznala, da se je Maji od začudenja podaljšal obraz.

»Katarina, kaj se je zgodilo, da tako govoriš?« je Maja vprašala potih. Ker jo je zaskrbelo in ker se je bala scene. »Prosim, pojdiva dol. Tako se vendar ne moreva raziti. Šla boš na naslednji avtobus in če ga nimaš, boš ostala pri meni čez noč,« je proseče zašepetala, da bi je drugi ne slišali.

»Zakaj pa ne?!« je predrzno in prav nič potih rekla Katarina. »Zdaj že imam pankrta in to – črnega, ki sem ga dobila v tvoji hiši, zdaj mi ne more več škodovati tvoja čudna družčina,« je prvič bruhnila iz nje zatajevana bolečina.

Maja je prebledela. Šofer se je ozrl in vprašujoče gledal Katarino, saj jo je poznal še iz študentskih let, ko se je ob petkih vračala iz mesta v svojo dolino. Maja je šele zdaj opazila blede, udrti obraz, od joka obrobljene veke in ohlapno jakno čez polno postavo, ki je bila prej tako drobcena. Zdaj je v hipu razumela, zakaj ji ni odgovorila na njena pisma. Zgrozila se je, ne le zaradi Katarine, tudi zaradi sebe.

»Katarina, lepo te prosim, pojdiva dol, morava se o tem pogovoriti,« je še enkrat prosila Maja.

Šofer, ki bi jima lahko bil oče, je še vedno nekako zaskrbljeno gledal Katarino, nato ji je pokimal, kot bi ji hotel reči: punca, ubogaj, lažje ti bo. Takoj, ko sta izstopila, je odpeljal.

»Živiš sama?« je končno vprašala Katarina, ko sta vstopili v dvigalo.

»Ne,« je odgovorila Maja, vidno prizadeta. »Živim z nekom, ki ga poznaš.«

Obrnila se je proč, ni mogla gledati Katarine v oči. Odklenila je vrata svojega prijetnega dvojnepolsobnega stanovanja sredi parka, z balkonom nad košatimi smrekami, srebrnimi jelkami in starimi platanami, ki so zdaj že odvrogle svoje orumenele liste.